

недопустимості дискримінації на міжнародному та національному рівні. Етнічний профайлінг пов'язаний не з задалегідь визначеною ціллю – дискримінацією, а на підсвідомих рівнях у свідомості людей і зменшити його прояв чи подолати взагалі – неможливо.

Література

1. Етнічність: енциклопедичний довідник / В.Б. Євтух; Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова, Центр етноглобалістики. Київ, 2012. С. 30.
2. Ethnic Profiling in the European Union: Pervasive, Ineffective, and Discriminatory / Published by Open Society Institute. New York, 2009.
3. Забезпечення прав людини у правоохоронній діяльності: навч. посіб. / кол. авт.; ред. В.О. Боняк. Дніпро : ДДУВС ; Ліра ЛТД, 2017. 224 с.
4. Конституція України: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
5. Про Національну поліцію: Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/main/580-19>.

Корнієнко Ольга Миколаївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., доцент Савіщенко В.М.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

БЕЗОПЛАТНА ПРАВОВА ДОПОМОГА: ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ

Відповідно до Конституції України державою гарантується право кожної особи на професійну правничу допомогу. Положення частини першої статті 59 Конституції України про те, що кожен має право на правову допомогу, треба розуміти, як гарантовану державою можливість будь-якій особі отримувати допомогу з юридичних питань. Гарантування кожному права на правову допомогу є не тільки конституційно-правовим обов'язком держави, а й дотриманням взятих Україною міжнародно-правових зобов'язань відповідно до положень Загальної декларації прав людини 1948 р., Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 р. тощо [1].

Через те, що кваліфікована юридична допомога багато кому не по кишені, скористатися нею може далеко не кожен, тому 08 липня 2011 року було прийнято Закон України «Про безоплатну правову допомогу». Відповідно до якого безоплатна правова допомога – це правова допомога, що гарантується державою та повністю або частково надається за рахунок коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів та інших джерел.

Безоплатна правова допомога поділяється на первинну та вторинну. Безоплатна первинна правова допомога – вид державної гарантії, що полягає в інформуванні особи про її права і свободи, порядок їх реалізації, відновлення у випадку їх порушення та порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Безоплатна первинна правова допомога включає такі види правових послуг: надання правової інформації; надання консультацій і роз'яснень з правових питань; складення заяв, скарг та інших документів правового характеру (крім документів процесуального характеру); надання допомоги в забезпеченні доступу особи до вторинної правової допомоги та медіації.

Безоплатна вторинна правова допомога – вид державної гарантії, що полягає у створенні рівних можливостей для доступу осіб до правосуддя. Безоплатна вторинна правова допомога включає такі види правових послуг, як: захист; здійснення представництва інтересів осіб, що мають право на безоплатну вторинну правову допомогу, в судах, інших державних органах, органах місцевого самоврядування, перед іншими особами; складення документів процесуального характеру [2].

Закон України «Про безоплатну правову допомогу» надав можливість значній кількості осіб отримувати правову допомогу безкоштовно або за меншою ціною, було визначено зміст права на безоплатну правову допомогу та порядок його реалізації, підстави надання цієї допомоги.

Протягом 2014 року центрами БВПД видано 67408 доручень адвокатам (для порівняння у 2013 році – 70654 доручень) у тому числі: 1957 – для надання БВПД особам, до яких застосовано адміністративне затримання; 5751 – особам, до яких застосовано адміністративний арешт; 18021 – для надання БВПД особам, затриманим за підозрою у вчиненні злочину; 39002 – для здійснення захисту

за призначенням; 2677 – для участі у проведенні окремих процесуальних дій [3, с. 8].

Проте, попри позитивні аспекти, Закон містить низку негативних моментів. Так, серед актуальних проблем залишається відсутність у Законі закріпленого принципу вільного вибору особою захисника, що не відповідає статті 59 Конституції України та іншим нормативно-правовим актам держави; породжує дискримінацію за матеріальною та майновою ознакою (особи, які не мають фінансових ресурсів, не можуть обрати адвоката за своїм вибором, на відмінну від тих, хто має матеріальні ресурси); існуюче кримінально-процесуальне законодавство України за певних обставин дозволяє судові змусити обвинуваченого користуватися таким захисником, незалежно від фінансового стану обвинуваченого, аби прискорити провадження, а в деяких випадках і вплинути на провадження, причому, навіть не мати можливості замінити такого захисника на іншого, що може призвести до затягання розгляду справи.

Порівняльні дослідження досвіду зарубіжних держав – Болгарії, Литви, Грузії, Нідерландів, Великої Британії, Канади, Ізраїлю – показують, що згадані проблеми в Україні не є унікальними. В тій чи іншій мірі вони були притаманними кожній із зазначених держав. Однак, були вирішені в процесі комплексного реформування системи надання безоплатної правової допомоги [4].

Отже, система надання безоплатної правової допомоги в Україні на сьогоднішній день активно розвивається. У 2016 році було відкрито 429 бюро правової допомоги у всіх регіонах. Також, прийнято рішення, яке дозволяє забезпечувати переклад під час надання безоплатної правової допомоги державною мовою. Завдяки цьому ще більше людей змогло звернутися за професійною безоплатною правовою допомогою. Проте, є і низка важливих недоліки, які потрібно враховувати та негайно вирішувати. Перш за все, слід забезпечити ефективне і прозоре використання коштів що, надходять до системи безоплатної правової допомоги, повагу до прав людини, викорінення дискримінації за майновою та матеріальною ознакою та ін.

Література

1. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Голованя Ігоря Володимировича щодо офіційного тлумачення положень статті 59 Конституції України (справа про право на правову допомогу): www.rada.gov.ua.
2. Про безоплатну правову допомогу: Закон України від 08.07.2011 р. / Офіційний сайт Верховної Ради України: www.rada.gov.ua.
3. Система безоплатної правової допомоги у цифрах: основні статистичні показники роботи системи протягом 2014 року / *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2015. № 3. С. 8-9.
4. Офіційний веб-сайт «Права Людини – онлайн-бібліотека Харківської правозахисної групи»: <http://library.khpg.org/index.php?id=1130317908>.

Котанова Катерина Володимирівна
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – д.ю.н., доцент Грицай І.О.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Україна знаходиться на шляху до вступу в Європейський Союз, який в свою чергу заснований на принципах демократії, так права людини і громадянина, безперечно, посідають провідне місце в запроваджених реформах.

Питання адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу та проблематики їх застосування на практиці активно досліджували у своїх працях: Г. Анцелевич, Н. Білошкурська, Н. Гнилюк, І. Грицяк, Г. Друзенко, В. Забігайло, О. Зеркаль, В. Костицький, О. Крупчан, А. Мацко, В. Опришко та ін.

Відповідно до Стратегії євроінтеграції нашої держави, адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягає в зближенні національного законодавства із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави в межах ЄС, сприятиме поступовому зростанню рівня життя населення. Імплементация положень європейського законодавства, передбачена економічною частиною Угоди про асоціацію (УА), вкрай важлива в контексті проведення реформ, оскільки